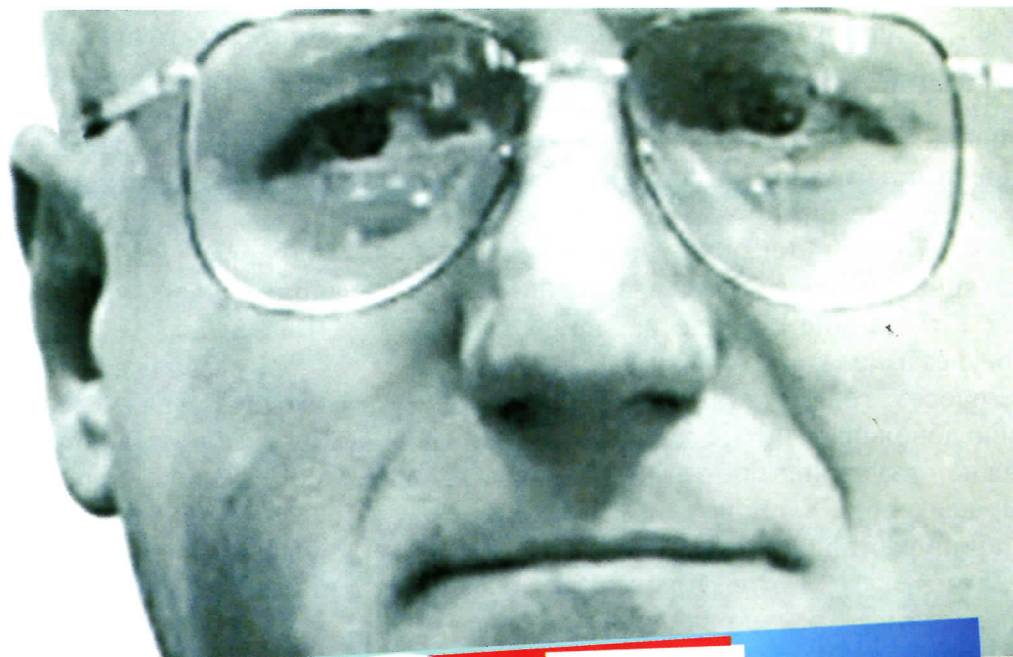

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

КРАГУЈЕВАЦ, АВГУСТ 2008. ГОД.
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3214

СТОП
ХАШКОЈ
ТИРАНИЈИ!

ВЕЛИКА СРБИЈА

ПРЕДГОВОР

“Ово је књига о политичком прогону проф. др Војислава Шешеља од стране ДОС-ове власти. Досманлијски режим је покушао да лажно оптужи проф. др Војислава Шешеља за кривично дело подстрекивања на убиство Зорана Ђинђића, у смислу члана 23 КЗЈ и члана 122 КЗЈ. Читалац треба да зна да то нису биле само злонамерне и лажне, већ и веома тешке оптужбе. У члану 23, став 1 КЗЈ, који је важио 2003. године, наводи се: „Ко другог са умишљајем подстрекава да учини кривично дело, казниће се као да га је сам учинио, а у ставу 2 истог члана пише: „Ко другога са умишљајем подстрекава на извршење кривичног дела за које се по закону може изрећи пет го-дина затвора или тежа казна, а дело не буде ни покушано, казниће се као за покушај кривичног дела“. Досовске власти су ово кривично дело повезале и са оним из члана 122 КЗЈ, за које су биле предвиђене најтеже могуће казне затвора од најмање дванаест па до четрдесет година. Тадашњем режиму није било довољно то што је сарађивао на подизању лажне оптужнице против проф. др Војислава Шешеља пред Хашким трибуналом, већ су и у Србији наставили политички прогон против неоспорног вође српске опозиције, председника Српске радикалне странке проф. др Војислава Шешеља.

Имајући у виду ову правну дефиницију подстрекивања, читалац ће увидети већ на почетку књиге, како су бесмислене биле конструкције досовске власти против проф. др Војислава Шешеља. На пример, новинар Градиша Катић, који је, по тврдњама досовске власти, наводно једини директно чуо за подстрекивање од стране проф. др Војислава Шешеља (и то у разговору који је очигледно био у шaljивом и необавезном тону), по сопственом признању те речи није ни пренео Душану Спасојевићу. Дакле, није ни могло бити извршено подстрекивање јер активне делатности (чињења) речи, гестова, знака, симбола или конклюдентних радњи, просто речено, није ни било.

Такође, нема ни других услова које захтева правна дефиниција. Проф. др Војислав Шешељ није могао бити ни у директној вези са Звезданом Јовановићем јер он и не помиње проф. др Војислава Шешеља у својој изјави,

осим једне једине реченице, у којој каже да је чуо да ће проф. др Војислав Шешељ ићи у Хаг, што је била општепозната чињеница.

Ни покојни Душан Спасојевић није могао да демантује бесмислене оптужбе досманлија о његовој директној вези са проф. др Војиславом Шешељом јер је убијен (под сумњивим околностима) у Мељаку. Такође, ни Милорад Улемек Легија не помиње у свом исказу пред судом да му је било ко пренео неке речи проф. др Војислава Шешеља које би се могле схватити као подстрекивање или да му је то проф. др Војислав Шешељ саопштио лично.

Када узмемо у обзир ове чињенице, увидећемо да се ради о јефтином фалсификату досовске власти у маниру Хашког трибунала и прављењу теорије завере на нивоу западног таблоида, без икаквих доказа и само ради политичког прогона проф. др Војислава Шешеља.

Треба истаћи и да су проф. др Војиславу Шешељу била угрожена основна људска права 2003. године. Против њега се водила невиђена медијска и политичка кампања. Досовска власт је знала да проф. др Војислав Шешељ неће моћи да се брани од лажних оптужби онако успешно као кад би био у Србији.

Такође, досовске власти су користиле провидну замену теза. Опозициони политички ставови проф. др Војислава Шешеља и критика владе Зорана Ђинђића и власти ДОС-а, коришћени су као некакав крунски доказ за подстрекивање.

У контексту догађаја које описује ова књига, треба истаћи још неке чињенице. Поред политичког прогона и покушаја да се онемогући опозициона политичка критика проф. др Војислава Шешеља, досовске власти су након убиства Зорана Ђинђића примениле и масовну репресију. Према извештају кога је 24. априла 2003. године поднео генерал Сретен Лукић, тадашњи начелник Ресора јавне безбедности Одбору за одбрану и безбедност Скупштине Србије, у овој неуставној и незаконитој акцији је од 12. марта 2003. године приведено скоро невероватних 10.111 особа. Од тог броја је задржано у притвору 2.599 или: 1.231 особа је задржана у притвору 10 дана, 419 особа 20 дана, и 940 особа 30 дана. Финализација акције „Сабља“ је подношење

кривичне пријаве против само 45 људи.

Такође, као што то проф. др Војислав Шешелъ износи у овој књизи, после раздвајања поступка, оптужница за убиство Зорана Ђинђића је обухватила 13 лица. Дакле, полицијска акција није испунила свој основни задатак, јер су поједина лица обухваћена оптужницом још у бекству или су убијена под сумњивим околностима, али је зато ванредно стање омогућило обрачун са политичким противницима и репресију над грађанима Србије, каква није била виђена још од тоталитарног Брозовог обрачуна са Србима русофилима 1948. године.

На почетку књиге проф. др Војислава Шешелъ, читалац ће моћи да прочита кривичну пријаву, коју је 29. априла 2003. године поднео начелник Управе за борбу против организованог криминала при Министарству унутрашњих послова Боро Бањац, против 45 лица која је означио као припаднике злочиначког удружења. У кривичној пријави под бројем КУ-21/2003, под бројем 37 наведен је и проф. др Војислав Шешелъ. Наравно, никаквог доказа није било за тврдњу да је проф. др Војислав Шешелъ извршио кривично дело подстрекивања на убиство Зорана Ђинђића. Читалац посебно треба да обрати пажњу на конструкцију овог наводно злочиначког удружења. Она је бесмисленија чак и од небулозних конструкција које користи Хашки трибунал. Подсетимо, у Хашком трибуналу се користила конструкција о заједничком удруженом злочиначком подухвату у коме је наводно учествовало десетак највиших војних, полицијских и политичких руководилаца, укључујући и опозиционе политичаре попут проф. др Војислава Шешелъа. Наравно, ова јефтина теорија завере је пала у воду када ју је оборил проф. др Војислав Шешелъ као сведок одбране у процесу против покојног председника СРЈ Слободана Милошевића. Тада је проф. др Војислав Шешелъ указао да неке од наводних учесника заједничког подухвата није ни познавао а са неким је био у свађи и да се не зна чак ни датум почетка тог подухвата.

Али, као што смо већ констатовали, досовска конструкција злочиначког удружења је била још бесмисленија и превазилазила је по томе ону коју је измислио Хашки трибунал.

Циљ досовских власти је био јасан од самог почетка. Требало је измислити некакву теорију завере ради обрачуна са политичким противницима. У оба случаја, и у хашком и у досовском, на правцу главног удара је био најхрабрији и најспособнији политички противник, а то је проф. др Војислав Шешелъ. Такође, у оба случаја, досовском и хашком, се користе сведочења из „друге руке“, позивања на исказе мртвих људи и чланци у штампи.

Упоређујући стање од пре неколико година, читалац ће увидети да данас више нико и не помиње проф. др Војислава Шешелъа у овој полемици, што је још један доказ да су досовске власти 2003. године имале намеру да лажно оптуже проф. др Војислава Шешелъа за убиство Зорана Ђинђића.

Читаоцу препоручујемо и обимно сведочење Владимира Бебе Поповића пред судским већем, са којим се завршава ова књига. На основу његове опширности, али и несвакидашње (скоро невероватне) отворености Поповића када говори о функционисању досовске власти у пракси и о систему чији је високи функционер био, читалац ће стећи праву и целовиту слику о периоду о коме се говори у овој књизи. Тај утисак неће бити ни мало повољан за пучистички режим, иако је очигледно било настојање Поповића да га прикаже у другом светлу.

Наравно, овако грандиозан издавачки подухват није било могуће објединити на страницама једне књиге. Зато „Убиство мафијашког премијера Зорана Ђинђића“, на својих близу 1300 страница, чини јединствену целину са наредном књигом, објављеном под насловом „Мафија убила свог лидера“. Дакле, сведочењем Владимира Поповића Бебе није завршен судски процес поводом убиства Ђинђића. Сведочења осталих актера, завршне речи, као и сама пресуда, налазе се у књизи близнакињи. То је била једина техничка могућност која је дозвољавала аутору да обелодани ток и финале судског процеса који је програмиран са намером да се окриви проф. др Војислав Шешелъ, али се у потпуности окренуо против својих идејних твораца, показујући сву криминалну и издајничку природу досовског, тачније пучистичког режима.”

Мр Дејан Мирковић

ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ

ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

“УБИСТВО МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА ЗОРАНА ЂИНЂИЋА”

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ГОСТИ ПРОМОЦИЈЕ:

- НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
- ЧЛАНОВИ КОМИТЕТА ЗА ОДБРАНУ ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

25. АВГУСТ 2008. ГОД. У 19 ЧАСОВА
ГРАДСКА ДВОРАНА ШУМАДИЈА У КРАГУЈЕВЦУ

ВЕЛИКА СРБИЈА

Оснивачи и издавач: др Војислав Шешељ, Уредник специјалног издања: Наташа Јовановић, Редакција специјалног издања: Наташа Јовановић, Драган Жикић, Душко Милосављевић. Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104 од 05. јуна 1991. год.